

I com és ell?

Ara només coincideixen al gimnàs d'Alacant a què tots dos acudeixen amb regularitat, però fa més d'una trentena d'anys que Miguel Valor i Eduardo Zaplana es coneixen i s'aprecien. Cal remuntar-se a la primera Unió de Centre Democràtic (UCD), a la darrera dels anys 70, per establir-ne la primera trobada. Zaplana, estudiant de dret i secretari general de les joventuts d'aquell partit. Valor, alcohòlic de naixement i deu anys més gran, secretari general de les comarques de la Muntanya. En tenien vint i trenta, aproximadament, i cadascú bevia d'una font diferent: "Ell era liberal, sintonitzava bastant amb Joaquín Garrigues Walker; jo, en canvi, era de la branca socialdemòcrata, aquella que liderava Francisco Fernández Ordóñez i que a Alacant tenia com a estendard Luis Gámir. Fins aleshores jo mai no havia tingut cap contacte amb la política, treballava de corredor d'assegurances, però, en conèixer Zaplana, vaig tenir clar que aquell xic tenia molt de futur. Devorava tots els llibres de política que queien a les seues mans, sobretot l'entusiasmava la història dels liberals, aquest era el seu *hobby*", diu Valor, que avui és regidor de Cultura i segon tinent d'alcalde de l'Ajuntament d'Alacant.

Per a Valor, Zaplana és "encisador, molt llest, decidit i ràpid de reflexos, amb unes condicions polítiques innates, sempre ha estat un gran parlamentari". A diferència de Francisco Camps —"que Zaplana fa delfí seu, que és més estudiós i pausat i amb qui també tinc una molt bona relació"—, a l'ex-president "li agradava més trepitjar el carrer, gaudia amb la comunicació directa amb el ciutadà". Valor, secretari general del PP provincial durant onze anys, incloent-hi els quatre [1990-1993] de la presidència de Zaplana, reconeix que "en nombroses ocasions he mirat de solucionar la situació creada entre ells dos, però lamentablement no ho he aconseguit, potser no tinc prou autoritat; amb una mica de diàleg, però, podrien haver-ho resolt".

Sobre la relació entre Zaplana i el president de la Diputació i del PP provincial,

Són amics i residents a les comarques alacantines, sobretot. Alguns dels valedors d'Eduardo Zaplana fins i tot han trencat la barrera de l'edat: encara estudiaven, quan era president. Alcaldes, regidors i diputats de generacions diverses l'evoquen per a EL TEMPS.

José Joaquín Ripoll, Valor explica que "Ripoll comença a les joventuts d'UCD, i des d'aleshores, sempre ha seguit les passes de Zaplana", però considera que també són "completament diferents". "Sóc molt amic d'Eduardo i de Joaquín, però alhora estic molt content de treballar amb Sonia Castedo [alcaldessa d'Alacant], que aglutina els seguidors de Camps. M'agradaria que tant Ripoll com ella i Camps mateix repetiren als seus càrrecs a partir del 2012.

Quan mira cap al congrés provincial del 2008, Miguel Valor lamenta de nou el fet d'"haver arribat a aquell enfrontament [entre Ripoll i el candidat avalat per Camps, Manuel Pérez Fenoll]; pense que caldria haver-ho resolt abans". Ell va integrar-se, la nit abans del conclave, "per fidelitat a la meua alcaldessa [que donava suport el candidat de Camps], a la llista de Pérez Fenoll. No m'hi podia negar; em sentia obligat a fer-ho". Amb tot, troba que "no hi havia cap diferència ideològica entre els uns i els altres, tot tenia a veure amb qüestions personals". "Espere que tot açò se solucione abans, però si al pròxim congrés provincial [el

2012] es reproduïra la divisió, continuaré essent fidel a allò que diga Sonia Castedo", avança Valor, que alhora veu Zaplana "molt a gust"; tant, que "m'ha dit que ara no és el moment de fer política". "Em diu que no pensa tornar-hi mai, que ja està bé a Telefónica... El veig molt relaxat i no em fa cap comentari sobre Paco Camps", confessa.

De Múrcia estant. Vicente Martínez-Pujalte, diputat al Congrés per la circumscripció de València del 1994 al 2008, aquesta legislatura ho és per Múrcia. Així com Zaplana va ser escollit la darrera vegada per Madrid, Pujalte també resultà desterrat. Camps no els volia a les llistes valencianes, i tan sols va concedir cinc noms, entre els dinou diputats del PPCV que hi ha a Madrid —Miguel Peralta, Macarena Montesinos i Enriqueta Seller, per Alacant; Susana Camarero, per València; i Miguel Barrachina, per Castelló—, cap dels quals de la significació política de Zaplana i Pujalte.

Aquest últim conegué l'ex-president valencià "pels volts del 1990". "Jo provenia del Partit Demòcrata Progressista (PDP) i ell havia coincidit a les joventuts d'UCD amb el meu germà. Érem amics de Joaquín Muñoz Peirats, i probablement fou a casa d'aquest on ens vam veure per primera vegada", recorda Martínez-Pujalte, que en destaca "la personalitat forta, molt rica, i el seu tracte cordial i agradable". Aleshores, el PPCV encara el liderava Pedro Agramunt, que havia presidit la Confederació Empresarial Valenciana (CEV), i Zaplana, que "de bon començament va sentir-se molt integrat a Alacant i a Madrid, quan comença la integració a València, estableix contacte amb Juan Cotino, Francisco Camps i José Luis Olivas".

Camps, precisament, "fou un dels intímssims col·laboradors de Zaplana, que el protegí des del primer minut. Camps era regidor de Trànsit a l'Ajuntament de València, i és Zaplana, qui el situa de número 1 a les eleccions generals [1996]; després el fa conseller de Cultura, Educació i Ciència del seu govern [1997-99]; posteriorment Ángel Acebes se l'enduu de secretari d'estat [d'Administracions Territorials, 1999-2000]; Eduardo Zaplana torna a situar-lo com a cap de llista a les eleccions generals [2000]; José María Aznar el fa vice-president primer del

V. Martínez-Pujalte:
“Curiosament,
els més propers
a Zaplana eren
Camps i Cotino”

Celia Lledó:
“La junta regional
és una altra cosa:
no hi ha ordre del
dia, actes, prec...”

Jordi Sedano:
“Crec que tornarà
a la política.
Dependrà de les
seues aspiracions”

Congrés amb l'aquiescència de Zaplana; després [2002] Aznar el nomena delegat del govern, també amb l'aquiescència de Zaplana, perquè en seria el successor... La trajectòria política de Camps –per bé que una primera part la fa de bracet de Rita Barberà–, majoritàriament va lligada a la mà d'Eduardo Zaplana. Aquest, en canvi, va haver de fer una trajectòria bastant solitària, a la Comunitat Valenciana, sota l'empara d'Aznar, això sí”.

Pujalte, en canvi, apunta que “tan bon punt Camps arriba a la presidència de la Generalitat, jo note una certa diferenciació. És clar que era el president del Consell perquè així ho havien decidit els ciutadans i no perquè l'hi haguera posat Zaplana; tenia tot el dret a desenvolupar

la seua pròpia vida, no era satèl·lit de ningú... Ara bé, tota la seua trajectòria prèvia havia estat possible perquè Zaplana l'havia inclòs a les llistes". En aquest sentit, "trobe que, aquells que manen ara, s'envolten només d'alguns en concret; amb Eduardo Zaplana, tothom trobava el seu lloc. Ho han organitzat d'una altra manera: treballen amb qui els resulta més pròxim i entenen com a més adequat, sense deixar espai. Abans, curiosament, els més propers a Zaplana van ser Camps, [Juan] Cotino i companyia".

Comptat i debatut, Martínez-Pujalte reclama "donar valor a tota l'etapa del PP a la Generalitat, del 1995 al 2010. És evident que entre els anys 1995 i 2003, quan hi havia Zaplana de president –i José Luis Olivas, l'últim any–, a la Generalitat van fer-se més coses: va crear-se més ocupació, hi havia més projectes... Aquests últims anys hi ha hagut menys projectes, més desocupació, possiblement per les circumstàncies espanyoles. Abans es creava més ocupació i ara es crea més desocupació". A parer seu, "tota l'època del PP és important: de bon començament ja van abaixar-se els impostos, va reduir-se l'intervencionisme, va introduir-se la gestió privada en la prestació de serveis públics, va apostar-se per projectes emblemàtics que foren tractors de la societat, com per exemple la Ciutat de les Ciències. O la inauguració recent del nou hospital La Fe, també, que és un projecte iniciat a l'època de Zaplana i que ara ha inaugurat Paco Camps. No pots dir que el món comença el 2003, doncs. L'hospital de la Ribera és un altre exemple de la política específica del PP, i va crear-se molt abans del 2003. Amb Zaplana es va fer el circuit de Xest, i ara, amb Camps, hi ha un circuit urbà. Tots dos, però, pertanyen a una mateixa política, són motors per a atraure el turisme i per fer de València una ciutat coneguda mundialment. Voler diferenciar l'un perióde de l'altre és erroni, sobretot perquè no respon a la realitat". Segons Pujalte, "Zaplana ha fet molt per la Comunitat Valenciana, i aquesta, li deu molt".

Fusió, no absorció. Gema Amor, ex-consellera d'Agricultura i de Cooperació amb Camps, ex-directora de Grans Projectes amb Zaplana –avui és diputada a les Corts, directora del patronat de turisme de la Costa Blanca i vice-secre-

Un pilot a qui no deixen volar

Aquesta és la segona legislatura que Emigdio Tormo –pilot de línies aèries comercials– és regidor del PP a Elx, capital del Baix Vinalopó i tercera ciutat del País Valencià en nombre d'habitants. L'han expedientat per no haver acatat les ordres de la presidenta de la gestora local, Mercedes Alonso, campista declarada que ara també és portaveu municipal i que aspira a ser alcaldessa el 2012.

Tormo –secretari executiu de justícia i llibertats públiques del PP de Ripoll i actual president de l'Agència Provincial de l'Energia– esquivà una moció de censura que, gràcies a una trànsfuga socialista, hauria convertit Alonso en alcaldessa l'any 2009.

Amb tot, a Tormo no li agrada "parlar de faccions" –el PP d'Elx és, de llarg, el més atomitzat– i diu que és "del PP, amb tots els problemes que tenim, que són molts, i amb totes les solucions que aportem a la societat, que són moltes més". "A mi –continua– m'agrada solucionar els problemes, no crear-los, però, a voltes, algunes de les persones amb qui treballen tenen una manera peculiar d'entendre les coses; al PP coincidim en moltes coses, tret d'alguna com ara la manera d'organitzar un partit a l'àmbit local.

Camps dona suport absolut a Alonso perquè siga ella –com el 2007– la cap de llista del PP a Elx, cosa que no agrada a Tormo, que, malgrat això, donarà suport "a qui el partit determine que ha de ser el candidat. L'última candidata, van nomenar-la a València, però. Que

una organització de 8.000 afiliats, el PP d'Elx, no hi tinga res a dir, em sembla estrany, si més no".

"A la legislatura anterior jo vaig optar a ser el candidat, una cosa totalment legítima. Van escollir una altra persona, mercès els seus mèrits o les seues relacions socials establertes a València, i jo hi vaig donar suport. Pense, però, que la política d'oposició que hem fet a Elx els darrers tres anys podia haver estat infinitament més bona; s'han fet coses bé, sí, però també s'han comès errades enormes. Per tot això, Tormo no veu gens clar que els afiliats il·licitans no puguem escollir el cap de cartell per al 2012: "No és lògic. Qualsevol afiliat us dirà això mateix,

sobretot quan els partits tenen tanta potència i vida interior com el PP d'Elx. A la legislatura anterior, quan jo exercia el càrrec de portaveu municipal, no teníem partit: la gestora era inoperativa, el seu president [Rafael Ramos] havia dimitit, la segona de la llista també va dimitir el càrrec, i el tercer any vaig esdevenir portaveu del grup, però no president de la gestora, que s'havia desvirtuat. Pels fets lamentables que tots sabem [acusacions d'afiliacions il·legals i batalles campals incloses], no va poder fer-se una assemblea. Vam fer una oposició molt dura contra el millor PSPV de tota la Comunitat, liderat per un gran polític, Diego Macià. En alguna ocasió, però, ens vam veure ben sols: determinats membres del grup, i no jo, no van ajudar

Emigdio Tormo, regidor del PP a Elx expedientat pel seu partit.

tària de comunicació del PP provincial alacantí, assenyalava el 2008 tot just això, en sengles entrevistes concedides a aquest setmanari: "Zaplana va fer el tomb polític en aquesta comunitat, fou qui va situar-la al mapa del progrés i de

la prosperitat." Mesos abans del congrés provincial alertava que "ens cal fusionar esforços, no absorbir una part a través d'una altra; això mai no dóna bons resultats, sobretot perquè hi ha uns sentiments adormits que, a llarg termini, potser es

gens a fer anar endavant el partit i a fer oposició. Malgrat tot, vam recollir-ne els fruits: d'onze regidors a tretze, a només 120 vots del Partit Socialista. La cap de llista [Alonso] pot dir que el mèrit és seu, sí, però tota la resta, també.”

“De vegades, ens hem sentit una mica orfes, del PPCV; defensàvem les polítiques del PP i ens sentíem sols davant la duresa de Macià. I vull recordar que, qui em demanà, per favor, que jo formara part de la llista del 2007 fou Ricardo Costa, no Ripoll, per fer sensació d'unitat. Fins i tot m'oferí d'esdevenir director general del govern valencià, una cosa que no li havia demanat mai. En realitat, a Elx podíem haver fet un millor grup municipal, infinitament més bo. Vam equivocar-nos”, explica Tormo, que també recorda que “quan Camps va demanar els avals als presidents provincials per tal de continuar com a president del PPCV, el primer que va donar-li'ls fou Ripoll. En canvi, Camps no li va pagar amb la mateixa moneda, no li va donar suport sense fissures i va haver-hi una lluita que es va resoldre per cinc vots. Tan democràtic és això, però, com vèncer pel 98%”.

Sobre la continuïtat de Camps, Tormo apunta que “és ell, qui té un problema i que ha de decidir-ho; ha de respondre als jutjats i solucionar la seua trajectòria, després”. Ell no va assistir al míting de suport a Camps del 22 de maig perquè “no van convocar-m'hi. Sí que van convocar-hi el president nacional [Mariano Rajoy] i no va assistir-hi, per cert. I un diputat de Cartagena per Alacant [Federico Trillo] tampoc no hi va anar. Sembla que tenia uns altres compromisos. Jo no hi vaig anar perquè no hi vaig ser convidat; i allà on no em conviden, no hi vaig”.

despertaran”. Zaplana acabava d'abandonar la política, Camps se n'havia acomiadat en públic com a “amic”, i Amor replicava que, “per a mi, l'amistat és l'amistat, no interès; potser no coincidim en el significat del concepte d'*amistat*”.

Passat el congrés del 14 de desembre, Amor reblava que “Camps s'ha trobat amb la realitat d'Alacant: malgrat les pressions, les coaccions, les intimidacions i els oferiments que hi ha hagut, la gent d'Alacant és d'Alacant, és lleial i vol que Ripoll continue essent el president”. “Zaplana –proseguia– sempre va respectar tothom, perquè la política es fa sumant i integrant, no parlant d'eliminar, d'expulsar i d'aquestes coses que hem sentit darrerament. En aquest partit, no hi sobra absolutament ningú, però tinc la sensació que la direcció regional mira d'absorbir la resta i fer de Castelló, València i Alacant unes simples delegacions. [...] Davant l'adversitat, però, els alacantins ens acreixem; els alacantins no fem la víctima, ni el màrtir, ni estem acomplexats... Uns altres, tal vegada, sí que practiquen això.” Segons Gema Amor, Ripoll va guanyar el congrés “malgrat els aparells de Madrid i de València”; del primer, l'escandalitzava que volguera “obrir un expedient disciplinari a l'alcalde d'una ciutat tan important com Alcoi [Jorge Sedano], he sentit vergonya per les decisions preses a Madrid contra l'entorn de Ripoll, en aquest cas contra el president del comitè organitzador”.

Les paraules més dures, però, anaven adreçades a Pérez Fenoll, ex-zaplanista i aleshores alcalde de Benidorm –amb qui ella, ara, es disputarà el cap de cartell municipal del 2012– que Camps havia proposat com a alternativa a Ripoll en aquell congrés tan tens: “L'han enfilat al cim perquè és mal·leable i perquè és de Benidorm. Sembla que molts encara no han superat l'odi que tenen contra Zaplana. No dormiran tranquils, sembla, fins que no li arribe la fi.”

Alcaldes d'anomenada. Tot i que el campisme ha volgut reduir la influència del zaplanisme als municipis menors, és cert que persones properes a Ripoll governen Oriola, Alcoi i Villena, tres de les ciutats demogràficament més importants. Jordi Sedano, alcalde de la capital de l'Alcoià des del 2003, compatibilitza el càrrec amb la vice-secretaria provincial de política sectorial del PP. Va conèixer Zaplana quan ja presidia la Generalitat i “abans que jo entrara en política; va ser gràcies a Miguel Peralta [alcalde d'Alcoi entre el 2000 i el 2003], que aleshores era portaveu municipal del PP a l'ajun-

tament”. Li va semblar una persona “transparent, carismàtica, entrançable i pròxima, amb molta naturalitat”.

Sedano també considera que “l'èxit del PP a la Comunitat Valenciana és una continuïtat. El PSOE hi havia governat sempre i és a partir de l'era Zaplana, que comencem a obtenir un vot hegemònic. En tot cas, els èxits, en política, són dels equips, no de les persones”. No dubta de la fortaleza del lideratge intern de Ripoll –“si avui hi haguera un congrés provincial, és clar que el tornaria a guanyar”, diu–, i creu que les diferències que van brollar al conclave del 2008 “tenien més a veure amb les persones que no amb les idees; a parer meu, és Ripoll, qui pot representar millor els interessos de la província”. Pel fa a la seua absència a la junta directiva del PPCV del proppassat 12 de maig –el dia que va reobrir-se el *cas dels vestits*, reunió a què Ripoll va dir que no havia anat “conscientment”–, Sedano diu que “cadascú fa allò que toca, en cada moment; no vull llançar més llenya al foc”. Sedano, amb referència a l'actuació de Camps al *cas Gürtel*, diu, “com afirmava Ortega, que cadascú és ell i les seues circumstàncies”, i té clar que “si el partit opina que ha de ser ell el candidat a la Generalitat, ho veurà bé”.

L'alcalde d'Alcoi espera que “l'any vinent, la directiva regional no retoque tantes llistes municipals com el 2007, perquè qui millor coneix cada situació particular és aquell que viu a la població; al remat, ningú no vol perdre enlloc i el millor candidat és aquell que proposa el col·lectiu de la ciutat. Qui no ho veja així, s'equivoca i no entén en política”.

Sedano s'acomia amb una predicció que seria sonada: “Crec que Zaplana tornarà a la política, sí. Va sentir-s'hi molt realitzat i una persona de la seua vàlua, si ho vol, és clar que podria tornar-hi; dependrà de les seues aspiracions personals, però sí que pot fer-ho.”

En la trentena –cosa que demostra el relleu generacional del moviment–, l'alcaldesa de Villena (Alt Vinalopó), Celia Lledó, no va parlar amb Zaplana fins les Fogueres de Sant Joan del 2009, “quan vam coincidir a la plaça de bous”. Ella –que alhora és vice-secretària de política local del PP provincial– defineix Zaplana com “un líder per naturalesa” i també opina que “són les assemblees locals, aquelles que coneixen millor la

Gema Amor:
 “Zaplana sempre va respectar tothom. La política es fa sumant i integrant”

Miguel Valor:
 “Em diu que no pensa tornar a la política, que ja està bé a Telefónica”

realitat de cada municipi”. Sobre les diferències entre Ripoll i Pérez Fenoll, en troba “una de clara: Ripoll representava la bona gestió del partit, un partit fort i unit a Alacant, havíem passat prèviament per totes i cadascuna de les assemblees locals de la província, mentre que l'altra [candidatura], la de Fenoll, no tenia cap aval. No teníem clar que pogueren fer una bona gestió: el candidat no havia assumit mai responsabilitats d'aquesta mena. Comparàvem allò que ja funciona amb allò que no sabíem per on podia eixir. Allò que funciona bé, de fet, no tens per què tocar-ho”. Lledó també pensa que avui “la diferència entre l'un i l'altre seria més gran que no els cinc vots del 2008”. Ripoll fou el pregoner de les festes de Villena el 2007.

Finalment, sobre l'absència de zaplanistes a la cimera del 12 de maig, Celia Lledó diu que “cadascú és responsable dels seus actes. Jo vaig considerar que no era oportú, d'anar-hi. La junta regional és una altra cosa. Nosaltres, al partit,

normalment tenim un orde del dia, un orde d'intervencions, precís i preguntes, una acta... Tot això, que per a nosaltres és ben normal –a Villena, a Alacant i supose que arreu– mai no ho he viscut a les juntes regionals. És per això que no trobe oportú d'anar-hi, perquè a la fi crec que no es fa la tasca de junta regional del partit, sinó que s'assisteix a una altra classe d'acte”.

Els municipis petits. Coordinadors provincials del PP a les comarques respectives–el Baix Segura i la Marina Baixa–, Rafael Vives i Enrique Ponsoda són els alcaldes de Daia Vella i Benifato, dos dels molts petits municipis que controla la gent pròxima a Ripoll. Vives afirma que Zaplana és “amic dels seus amics, una persona encisadora”, i el situa com “el millor polític que ha donat la Comunitat Valenciana”, fins al punt que el veu en un estrat “només comparable amb personatges que han fet història, com ara Aznar o Churchill”. Vives observa

que els actuals rectors de la Generalitat “parlen amb un cert complex dels anys anteriors a Camps, i no hauria de ser així, tots ens n'hem de sentir ben orgullosos, de Zaplana”. “Sé de primera mà que segueix de prop la política valenciana i sempre serà al costat dels seus amics. No crec que hi torne mai més, però, i és una pena, aquest país no es pot permetre el luxe de jubilar tan prompte polítics de la seua talla”, assenyala.

L'enfrontament al congrés alacantí del 2008 li sembla “l'errada més greu que ha comès mai la direcció regional”, però ha servit perquè “la nostra província s'haja adonat de qui és qui defensa millor els nostres interessos, que no és sinó Ripoll, i per això veig clar que avui, si es repetira aquell escenari, la victòria del president provincial seria abassegador... Ripoll té el partit més fort d'Espanya, amb vora 70.000 militants”.

El discurs de la deixadesa inversora al sud és assumit per Vives, que ho relaciona amb “la manca d'alts càrrecs alacantins en determinades àrees del Consell”. “No és igual tenir un interlocutor proper que un altre que no sap ni tan sols on és el teu poble”, diu. I afegeix: “València està preciosa, però jo també vull una inversió proporcional per a la capital de la meua província i per a la meua comarca, que és capdavantera en desenvolupament, però és a la cua en quilòmetres d'autovies executades per la Generalitat.” Vives també demana que es respecte “el principi d'autonomia local” i que “les llistes, les elabore cada junta local”.

El seu homòleg de Benifato, Enrique Ponsoda, també sent que “un valor polític com Zaplana no ha de desapropiar-se; fora bo que tornara a la política”. També el coneix personalment, per bé que no van coincidir en tasques de gestió. Quan Ponsoda entrà a l'alcaldia, el 2003, Zaplana ja no era president valencià. En tot cas, aquest alcalde destaca el seu caràcter “molt obert” i el fet que “encara es preocupe per la seua terra i que es relacione amb la gent amb qui treballava abans, que és la mateixa amb qui jo tinc relació”. Per a ell, ha estat “el polític més important d'aquesta comunitat; fou ell, qui donà valor a aquesta terra, qui uní el PP i marcà el rumb correcte. Zaplana va obrir camí, i Camps, se'l va trobar fet”.

“Zaplana va crear escola al PP –diu–, i en aquest sentit podríem afirmar que

EL TEMPS

DIPUTACIÓ D'ALACANT

DIPUTACIÓ D'ALACANT

Fernando Mut: “Hem passat d’una època de llum a l’obscurantisme”

Enrique Ponsoda: “Zaplana va crear escola al PP i l’esperit de Ripoll és molt paregut”

Rafael Vives: “Només pot ser comparat amb personatges com Aznar o Churchill”

l’esperit de Ripoll és molt paregut.” Per això Ponsoda encara es plany pel congrés del 2008 –“no hi ha cap motiu per què allò es repetesca, no hi ha cap motiu per a pensar en el relleu de Ripoll, el partit a Alacant està molt cohesionat”– i atorga tota la responsabilitat a Camps –“ha de

decidir-ho ell”–, quan se li demana si és oportú que repetesca com a candidat.

El cas de Gandia. A la capital de la Safor, els zaplanistes ja no formen part del PP. Fernando Mut i vuit dels altres onze regidors populars van abandonar el

partit dos mesos abans de les eleccions del 2007, molestos per la imposició feta des de la direcció de València, que va situar el campista Arturó Torró al capdavant. Van crear la Plataforma de Gandia, i els seus dos regidors han possibilitat que governen en coalició amb els socia-

26.05.10
12.09.10

EXPOSICIÓ AL CCCB

B

V

P

BARCELONA
VALÈNCIA
PALMA

UNA HISTÒRIA
DE CONFLUÈNCIES
I DIVERGÈNCIES

Una coproducció de:

CCCB Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
i Mitjans de Comunicació

Mitjà patrocinador:

el Periòdic

CCCB
Montalegre, 5 - 08001 Barcelona
933 064 100 - www.cccb.org

listes. Mut, regidor d'Urbanisme, el 2003 es quedà a les portes de governar Gandia, fins al punt que superà en vots el PSPV-PSOE, hegemònic a les eleccions locals de la vila. Ara Torró els ha ofert "alguna cosa" perquè no es presenten el 2012, però està decidit a no reintegrar-se al PP.

"Paco Camps i jo mai no vam tenir *feeling*. Quan ell era conseller d'Educació [1997-99] i jo, candidat municipal, vam coincidir en la inauguració d'alguns col·legis. Després, quan accedeix a la presidència i jo sóc director general d'Arquitectura de la Generalitat, comencen a complicar-se les coses entre zaplanistes i campistes; signe el *Manifest d'Altea* [novembre del 2004], segons el qual no calia que el cap del Consell presidira el partit: fou el meu *harakiri*", resumeix Mut, que mai no va sentir-se afí a Camps, "ni ideològicament ni personal". Per què? "Era ben evident: Zaplana era liberal de centre, i Camps, conservador."

El juliol del 2006 Mut organitzà un sopar a Gandia a què anà Zaplana i a què també convidà –amb dues cartes– Camps, que hi féu el buit. És el trencament definitiu. A final d'any, la situació és tan tensa que li obren un expedient i dimiteix el càrrec de director general. "Prevalia l'interès per desfer-se de mi, per damunt del govern de Gandia", explica. Malgrat tot, la direcció local –que ell presidia– el proposà candidat el 2007. És aleshores que l'expulsen.

Mut assegura que "Zaplana va equivocar-se de ple nomenant Camps successor, ni que fora forçat per Madrid", una errada "molt habitual entre aquells que han tingut el poder i busquen un relleu". "Va triar una línia política que no compartia; en sóc amic i parlo tot sovint amb ell, però aquesta conversa encara la tenim pendent: per què Camps? Crec que actua influït per l'estructura del partit i que va fer allò que havia de fer. L'escollírem per aclamació, sense cap mà alçada i, en arribar a casa, vaig dir a la meua dona: 'Com deia Dylan, els temps canvien'."

Mut no oblida la primera vegada que veié Zaplana –"en una àrea de servei, amb aquella vitalitat, em sobtà com obrí la porta del cotxe"...– i entén que "amb Camps, hem passat d'una època de llum a una d'obscurantisme". Mut troba a faltar el lema de Zaplana: "Mentre allò que faces no moleste ningú, fes-ho, collons!"

Eduardo Zaplana transmet tot el suport a José Joaquín Ripoll durant l'11è congrés provincial del PP d'Alacant, que tingué lloc el dia 19 de desembre del 2004 a Altea.

L'hereu es nega a deixar-se expropiar

José Joaquín Ripoll, president de la Diputació d'Alacant i del Partit Popular provincial, defensa aferrissadament l'herència de Zaplana, que el considera l'hereu. Repassem les principals topades que han tingut ells dos i Camps.

■ 18 de juny del 2003

Francisco Camps Ortiz es investí quart president de l'etapa autonòmica de la Generalitat Valenciana. De seguida vol imprimir un segell propi a la seua gestió i bandeja tres projectes capitals de Zaplana, que havia governat set anys, entre el 1995 i el 2002. Camps talla de soca-rel qualsevol intent de fusionar Bancaixa i la CAM –un procés anhelat per Zaplana i no exempt de dubtes–, cosa que hauria significat crear la segona caixa d'estalvis dels Països Catalans i de l'estat espanyol.

De la mateixa manera, Camps proposa d'externalitzar alguns apartats de RTVV, per comptes de privatitzar, sencer, aquest